

В повечето случаи „бобата“ излиза нощем. Сакралният персонаж няма определен образ, може да е мъж или жена. Някои притежават чисто човешки черти – хранят се, пият вода, разхождат се, обичат чистотата, други издават звуци, наподобяващи животни. „... Бабата се премести у нас преди тридесет години. Аз много се страхувам от него. Сънувам го като възрастен мъж, усещам, че ме пипа по лицето. Усещам го как ходи горе по стаята и никога не ходя там сама. ... В съня ми той беше стар мъж, с бели вежди, с бяла коса и брада... Моята дъщеря също го е виждала, но като мъж целият облечен в черно. Всеки го вижда по различен начин“ (Тутракан 2002: 93). В Пловдив „... Дьон баба всяка вечер в 9 часа изкачал от гроба, с бяла риза, дълга до петите... любими гозби са му фасул и леща, постни сърми, та срещу Васильовден слагали от тях на гроба му...“ (Алваджиев 1971: 88).

Общоприетият образ на „бобата“ е натоварен с положителна семантика и така трябва да се отнасят към него. Благосклонен е към всеки, който го уважава. Вярващите в силата му винаги, независимо от вероизповеданието си, могат да отидат при него (напр. възрастни жени християнки от с. Петрово и Ново село също често го посещават). „Да отидем на бабата“. За целта трябва да извърши определена предварителна подготовка – „...човекът три дни трябва да не е имал лоши помисли, да не е псувал, да не се е събирал с жена“ (м., 73 г.). Важен елемент е и хигиената – домът му трябва да е почистен, човекът – изкъпан. Само така може да посети „бобата“. Най-често се отива при него когато има болен човек в дома. Търси се помощта му и при безплодие („ялова жена“) (м., 72 г.)

В Пловдив „Дьон баба“ е като покровител и на жена, която гледа на карти, на мъниста, прави магии. „Магии правеше баба Стефана Еленкова. Тя си бе спечелила име, че Дьон баба само нея слуша, че каквото му иска, давал ѝ го. Помагал и да прави магии. И то за какво не!... Не в къщи, а при гроба му.“ (Алваджиев 1971: 88-89).

Всички вярващи в съществуването на „бобата“ считат, че той закриля дома, в който се настанява. Не причинява зло на стопаните, помага им със съвети. „Той е дух, добър дух. Много помага“ (ж., 72 г.). Те също се грижат за него.

Циганите построяват на мястото, което „бобата“ обитава, специална къщичка. Така изразяват почитта си към него. В миналите години в махалата Хаджи Хасан в Пловдив на много места в дворовете има такива къщички. Днес се запазват отделни кътове за „бобата“ към старите части от къщите. За тях се грижи стопанката на дома.

В Стара Загора за „бобата“ освобождават и подреждат отделна стая в дома, където се появява. Когато си замине, стаята се връща към ежедневно ползване (ж., 73 г, фичери). „...Сега Софта баба е в къщи. Само тук идва. В съседните къщи не ходи. Пък и не питам комшиите. Туй не се казва. Той е долу в мазето и обича да е чисто. Той чука